

дишахме наситения съ влага и миризъ на растителностъ въздухъ. О, ако можехме въ нѣщо да отнесемъ малко отъ мекия и влаженъ въздухъ, частичка отъ безбрѣжната гледка и нотка отъ немирната морска пѣсенъ? Струваше ни се тогава, че това би било най-хубавиятъ талисманъ. И мечтаехме, този талисманъ, скритъ въ малка тригълна муска, прикрепена близко, много близко до туптящитѣ ни гърди, часъ по-скоро да отнесемъ натамъ, дето отдавна наши близки дишатъ чуждъ, робски въздухъ.

Изпискването на свирка отъ локомотивъ ни сепна. Забравихме, унесени отъ погледа и чара на дълбокото море, че влакътъ ни чака, за да ни отнесе къмъ полята, за които толкова много бѣхме чели, пѣли и марширували подъ звучитѣ на стегнатата музика.

Влакътъ пакъ извири. Четворицата другари бѣгло се погледнахме и бързо, като подплашени пилци, побѣгнахме по гранитния вълноломъ. Една вълна, която съ плѣсъкъ се разби въ каменната стена, ни обрѣси, като да ни цѣлуна отъ името на нашитѣ далече останали майки.

Едва насѣдали въ купето и влакътъ трѣгна. Следъ единъ краткъ повозъ на западъ, за да хвърлимъ, може би, още единъ, последенъ погледъ на роднитѣ огнища, и черната ускорено дишаща машина бързо зави, като ни по-